

NELJÄNNESVUOSISATA NEUVOSTOLIITON TYÖTÄTEKEVIEN TAISTELUA JA VOITTOJA

I

Kun Lenin v. 1917 vielä Sveitsissä oleskellessaan sai ensimmäiset tiedot helmikuun vallankumouksesta, hän kirjoitti Venäjän bolševikkipuolueelle ja työväenluokalle:

»Työläistoverit! Te näytitte eilen proletarisen sankaruuden ihmeitä kukistaessanne tsaristisen monarkian. Teidän on kiertämättä osoitettava uudelleen enemmän tai vähemmän läheisessä tulevaisuudessa (ehkäpä juuri nyt, kun kirjoitan näitä rivejä) samanlaisen sankaruuden ihmeitä kukistaaksenne imperialistista sotaa käyvien tilanherrojen ja kapitalistien vallan. Te ette voi saada *kestävää voittoa* tuossa seuraavassa, 'oikeassa' vallankumouksessa, ellette osoita *proletarisen järjestyneisyyden ihmeitä!*»

Ja Venäjän työväenluokka noudatti Leninin kutsua näyttäen todellisia vallankumouksellisen tarmokkuuden ja järjestyneisyyden ihmeitä niin Lokakuun suuren vallankumouksen valmisteluissa kuin sen toimeenpanossakin.

Mutta loppuiko ihmeiden aika siihen? Ei loppunut. Vuodesta 1917 se vasta alkoi.

Kun luomme nyt silmäyksen Lokakuun suuresta vallankumouksesta kuluneen neljännesvuosisadan vaiheisiin, kiintyy huomiomme erityisesti nimenomaan sankaruuden — työ- ja sotasankaruuden ihmeisiin, joita neuvostomaan miljoonaiset työtätekevien joukot ovat tehneet neuvostovaltan historian kaikissa vaiheissa täyttäessään Leninin asettamia suuria tehtäviä.

Kaikki bolševismin vastustajat pitivät noita tehtäviä aivan mielikuvituksellisina. Jokaisessa tapahtumien kään-

teessä, joka kerta kun puolue asetti kansalle uutta tilannetta vastaavan uuden historiallisen tehtävän, bolševismin vastustajat kirkuivat: »Se on mahdotonta! Täysin epäreaalista! Suorastaan mieletöntä! Bolševikit ovat vetäytyneet pois todellisuudesta utopioiden maailmaan!»

Lokakuun vallankumouksen aattona bolševikkipuolueen vastustajat väittivät jääräpäisesti: »Bolševikit eivät voi ottaa valtaa ja vaikka he saisivatkin vallan, he eivät kykenisi pitämään sitä käsissään.» Bolševikit kuitenkin ottivat Leninin johdolla vallan ja myös pitivät sen käsissään.

Kansalaissodan ja intervention vuosina kaikki bolševikkien vastustajat niin täällä Neuvostoliitossa kuin ulkomaillakin olivat vuorenvarmoja neuvostohallituksen tulevista kukistumisesta. He ennustivat päivästä päivään: »Pian koittaa neuvostovallan loppu, kuukauden tai parin kuluttua, ellei ennemminkin. . .»

Kun 1925 otettiin tehtäväksi maan sosialistinen teollistaminen ja taistelu Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön voittoon viemiseksi, kapitalismin oraakkelit ja puolestapuhujat todistelivat suu vaahdossa, että se kaikki muka on »mahdotonta ja järjetöntä». Kun 1927 otettiin päiväjärjestykseen kysymys maatalouden laajamittaisesta kollektiivisoimisesta, sosialismin viholliset ennustivat tuon mukamas »täysin toteutumattoman» hankkeen menevän myttyyn. Porvarillis-socialidemokraattisen lehdistön yleismaailmallinen kuoro leimasi 1929 hyväksytyyn ensimmäiseen viisivuotissuunnitelman mielikuvitukseksi, houreksi, utopiaksi.

Mutta kapitalismin oraakkelit (ja heitä oli paljon) nolasivat joka kerta itsensä. Historia rynnisti kuudesosassa maapalloa raisun hevosen lailla tuulispäänä eteenpäin. Mutta nuo ennustajaparit eivät nähneet lainkaan historian uljaan ratsun eteenpäinmenoa, sillä he tuijottivat kuin sittiäiset sen takapäähän, joka oli suunnattu menneisyyteen.

Kapitalismin poloiset puolestapuhujat eivät jaksaneet ymmärtää sosialistisen vallankumouksen sisällystä enempää kuin puolueemme neroutakaan.

Bolševikkipuolue kohtasi vuoden 1917 täysin varustautuneena, arsenaalissaan kaikkein edistyksellisin, tositieteellinen oppi yhteiskuntapoliittisen kehityksen lainmukaisuudesta. Halliten mestarillisesti dialektisen materialismin metodin soveltamistaitoa sekä teoriassa että käytännössä puolue esitti jokaisessa uudessa vaiheessa sellaisia tavoitteita,

tehtäviä ja toimintatunnuksia, jotka vastasivat sen oikein ennakoimaa objektiivista historiallisen kehityksen linjaa. Siten puolue asetti aina kansalle reaalisesti mahdollisia, historiallisesti ajankohtaisia, täysin toteutettavissa olevia tehtäviä.

Tässä puolueemme politiikassa ei ole koskaan ollut utopismin häivääkään, mutta siinä on ollut jotain muuta, mikä maassa matavista sieluista on tuntunut utopistiselta, mielikuvitukselliselta, nimittäin aatteellista rohkeutta, kommunistisen periaatteellisuuden suunnatonta nostattavaa voimaa. Niistä juontuu puolueen asettamien historiallisen tavoitteiden ja tehtävien suurenmoisuus. Taivaiden tavoittelu siinä mielessä, että kussakin konkreettisesti vaiheessa pyritään *saavutettavuuden rajoilla oleviin huippuvoitteisiin* — siinä tehtävät, joihin puolue on käynyt käsiksi.

Osattomien, sorrettujen ja riistettyjen sydämissä on vuosituhansia kytenyt kommunistinen *haave* yhteiskunnasta, jossa ei olisi ihmisen harjoittamaa toisen ihmisen riistoa. Englantilainen humanisti Thomas More ja monet muut utopistit, aikansa etevimmät ajattelijat, koettivat ennustaa ja kuvata tuon tulevaisuuden onnellisen yhteiskunnan näkymiä.

He kuitenkin ilmaisivat vain tulevaisuuden haaveen. Tieteellisen kommunismin perustanlaskijat Marx ja Engels sitävastoin osoittivat, että kapitalistisen yhteiskunnan korvaaminen sosialistisella yhteiskunnalla on historiallisesti mahdollista ja välttämätöntä proletaarisen vallankumouksen ja työväenluokan diktatuurin pystyttämisen tietä ja että sitten kehitys tulee tapahtumaan sosialistisesta yhteiskunnasta, joka on kommunismin ensimmäinen vaihe, sen toiseen vaiheeseen, täydelliseen kommunismiin.

Lenin otti lähtökohdaksi Marxin ja Engelsin teorian, mutta samalla kehitti sitä edelleen uuden aikakauden olosuhteita vastaavasti. Tutkiessaan imperialismin kauden kapitalismin epätasaista kehitystä Lenin teki v. 1916 johtopäätöksen, että sosialismi ei voita samanaikaisesti kaikissa maissa, kuten Marx ja Engels aikoinaan otaksuivat, vaan se voittaa ensi aluksi yhdessä tai muutamissa maissa.

Tämän mukaisesti leniniläinen puolue otti helmikuun vallankumouksen jälkeen suunnaksi sosialistisen vallankumouksen valmistelemisen ja toteuttamisen Venäjällä. Se oli tavatonta teoreettista ja poliittista rohkeutta vaativa pää-

tös, semminkin kun Venäjä oli takapajuinen maatalousmaa, jossa kapitalistinen teollisuus oli heikosti kehittynyt. Ja kuitenkin oli kysymys vallankumouksesta, joka tähtäsi kaikkinaisen riiston lopettamiseen ja tuotantovoimien ripeään kehitykseen niin teollisuudessa kuin maataloudessakin.

Puolue selviytyi menestyksellisesti tästä historiallisesta tehtävästä.

Vanhasta Venäjästä — riistäjäluokkien valtakunnasta — tuli riistosta ainiaaksi vapautettujen työläisten ja talonpoikien sosialistinen neuvostovaltio.

Valtavan laajasta takapajuisesta maasta tuli eturivin sosialistinen teollisuusmaa, joka jo pari vuosikymmentä myöhemmin valmisti teollisuustuotteita 12 kertaa enemmän kuin vanha Venäjä. Tässä suhteessa Neuvostoliitto oli 20-vuotispäiväänsä mennessä jo vallannut kärkisijan Euroopassa ja toisen sijan koko maailmassa. Se on noussut Euroopan maiden joukossa toiselle sijalle raakaraudan ja teräksen sekä myös sähkövoiman tuotannossa. Koneenrakennuksen kehitystason ja tuotantoprosessien sähköistämisteen puolesta sosialistinen teollisuutemme hakee vertojaan Euroopassa. On rakennettu tuhansia uusia suuria ja ylisuuria tehtaita, kaivoksia ja voimalaitoksia, perustettu uusia kivihiilen tuotantoalueita ja uusia metallurgisen teollisuuden jättiläistehtaita. On rakennettu lukuisia uusia kaupunkeja ja laajennettu sekä uudistettu perinpohjaisesti entisiä.

Samaan aikaan neuvostomaa on voittanut myös talonpoikaistalouden vuosisataisen takapajuisuuden ja pirstoutuneisuuden. Siitä on tullut kollektiivisen maanviljelyksen maa, maailman suurimman koneellistetun maataloustuotannon maa, jolla on käytössään satoja tuhansia traktoreita, leikkuupuimureita sekä muita nykyaikaisia maatalouskoneita.

Tämän kaiken ansiosta Neuvostoliitto on saavuttanut täydellisen taloudellisen rüppumattomuuden kapitalistisista maista ja on jo vuodesta 1939 alkaen ryhtynyt täyttämään puolueen päätöstä maan tuotantovoimien kehittämisestä lähimpien 10—15 vuoden kuluessa niin, että voitaisiin toteuttaa siirtyminen sosialismista *kommunismiin*.

Kaikki tämä on merkinnyt sellaista koko maailmaa hämmästyttävää sosialismin voittoa, että monet »socialismin mahdollittomuuden» viisaat profeetat ovat kerrassaan

mykistyneet. Ehkäpä he eivät ole huomanneetkaan neuvostokansan suorittamien suurtekojen todellisia mittasuhteita. Jonkin poikkeuksellisen suuren näkemiseksi näet tarvitaan joko pitkää kasvua tai riittävää perspektiiviä eli näkökannan »korkeutta». Yksikään kukkopoikanen ei ole koskaan nähnyt Kremlin tornien korkeutta.

II

Neuvostoliiton työtätekevien ihmeteltäviin voittoihin, joita saavutettiin aluksi sotatantereilla ja sitten sosialistisen rakennustyön rintamalla, ovat tietysti vaikuttaneet neuvostolaisen valtiorakenteen ja sosialistisen talousjärjestelmän verrattomat etuisuudet. Mutta samalla saamme näistä voitoista kiittää erästä erityisen ihmeteltävää neuvostoihmisten ominaisuutta, joka liittyy erottamattomasti neuvostojärjestelmän ja sosialistisen tuotantotavan olemassaoloon, ominaisuutta, joka nyt, Suuren isänmaallisen vapaussodan jatkuessa on tärkeämpi kuin koskaan aikaisemmin.

Se on neuvostoihmisten valtava kyky lisätä työ-, taistelu- ja luomistarmoaan silloin kun on voitettava poikkeuksellisen suuria vaikeuksia ja esteitä.

Leninin asettamat historialliset tehtävät olivat sen laatuista, että niiden suorittaminen vaati miljoonaisilta työkansan joukoilta todella jättiläisponnistuksia, vaati sellaisia ennen näkemättömiä kansakunnan urotekoja, että ne tietenkin tuntuivat kenestä tahansa suur- ja pikkuporvarillisesta kukkopoijasta (kanatarhansa viisaimmastakin) aivan uskomattomilta ja mahdottomilta. Nuo tehtävät olivat todella vaikeita. Eikä puolue salannut sitä kansalta, vaan sanoi suoraan: tehtävät ovat vakavia ja vaikeita, mutta välttämättömiä ja mahdollisia suorittaa. Siten puolue asetti valkokaartilaisia ja maahanhyökkääjiä vastaan käydyn sodan kysymykset, siten se asetti myös sosialistisen rakennustyön kysymykset. Ja samalla se todisti kumoamattoman vakuuttavasti kyseisen tehtävän toteutettavuuden sekä välttämättömyyden: me neuvostoihmiset kykenemme tekemään sen ja meidän täytyy tehdä se ehdottomasti.

Silloin edessä olevan tehtävän suuruus ja poikkeukselliset vaikeudet eivät lainkaan pelottaneet työtätekeviä joukkoja, vaan päinvastoin innoittivat niitä, antoivat koko kan-

san ponnistuksille voimakasta mittavuutta, sanoisinpa, aitoa venäläistä mittavuutta.

Työ ei tietenkään voinut sujua aina ja kaikkialla alun alkaen kitkattomasti. Sattui tilapäisiä epäonnistumisia. Siellä täällä ihmiset ryhtyivät toimeen innottomasti, puolinaisesti tai taitamattomasti. Mutta puolue ei nukkunut. Se kävi tarmokkaasti käsiksi asiaan ja asia alkoi edistyä. Puolue muistutti joukoille uhrautumisen tarpeellisuudesta, ja joukot osoittivat teoissa täydellistä valmiutta välttämättömiin uhrauksiin. Puolue organisoii toimintaa. Puolue kutsui joukkoja sitkeään, tarmokkaaseen työhön. Ja silloin ihmiset käärivät hihansa ja uurastivat ennen näkemättömän sitkeästi ja määrätietoisesti.

Enemmänkin, tiettyssä työn vaiheessa koitti aina hetki, jolloin alkuvoimainen myrskyisä työinnostus valtasi tuhansia historiallisesti tärkeän tehtävän parissa työskenteleviä ihmisiä. Sytyttävä aate löysi tien aivoista sydämiin, ja tuhannet sydämet leimahtivat hetkessä palavaan intoon. Tieto siitä levisi nopeasti kautta maan, ja päivän tai parin kulluttua sama hehkuva intomielisyys oli jo vallannut kymmeniä ja satoja tuhansia neuvostoihmisiä.

Niin tapahtui esimerkiksi ensimmäistä viisivuotissuunnitelmaa täytettäessä. Vuonna 1929 tuotantolaitoksissa virisi aluksi *sosialistinen kilpailu* ja työläiset esittivät omia vastasuunnitelmiaan, mutta ensimmäisen vuosisuunnitelman tultua menestyksellisesti täytetyksi joukkojen keskuudessa syntyi seuraavana vuonna rohkea tunnus: »*Täyttäkäämme viisivuotissuunnitelma neljässä vuodessa!*» Ja neuvostoihmiset kävivät käsiksi työhön niin tulisella innolla, että tuo suurenmoinen suunnitelma, jonka tavoitteena oli teollisuuden ja maatalouden varustaminen uusimmalla teknisellä välineistöllä, todellakin täytettiin pääpiirteissään neljässä vuodessa. On selvää, ettei tällaisia historiallisia »teelmiä» voida takoa kylmässä pajassa.

Myöskään talonpojat eivät vuosina 1929—1930 jääneet jälkeen työläisistä. Talonpoikaisjoukkojen työinnostuksen rinnalla virisi maanlaajuinen myrskyisä *kollektivisoimisi-*liike. Puolue otti vasta loppuvuodesta 1927 suunnan maatalouden kollektivisoimiseen ja vasta 1929 perustettiin ensimmäiset kone- ja traktoriasemat, kollektivisoinnin tukikohdat, mutta jo seuraavan vuoden vappuun mennessä oli kollektivisointi saanut maan tärkeimmillä vilja-alueilla piriinsä 40—50% talonpoikaistalouksista. Onko ihmiskunnan

historiassa koskaan aikaisemmin nähty tähän verrattavaa talonpoikaisliikettä?

Kolmas erinomainen esimerkki on *stahanovilaisliike*, joka syntyi ja kehittyi 1935 Donbassin hiilikaivoksissa ja levisi sitten nopeasti muille teollisuudenaloille, kulkulaitokseen sekä myös maatalouteen. Ulkomaiden pikkuporvarilliset tarkkailijat eivät voineet ymmärtää meidän stahanovilaisiamme. »Mitä työläisiä he ovat, nuo intomieliset?» Tällaisia kysymyksiä tekivät toisilleen nämä tarkkailijat, joiden oli vaikea kuvitella kenenkään yleensä tekevän työtä, jollei ole pakko. Kuten tiedämme, stahanovilaisliike ei kuitenkaan rajoitu vain siihen, että stahanovilaiset tekevät työtä koko sydämestään. Parasta tuossa liikkeessä on se, että he koko sydämestään perehtyvät alansa tekniikkaan ja kehittävät sitä edelleen sekä rationalisoivat työprosesseja, romuttavat vanhoja teknisiä normeja osoittaen ne riittämättömiksi ja kohottavat jatkuvasti työn tuottavuutta.

Sellaisia intomielisiä eturivin työntekijöitä on maassamme satoja tuhansia ja he näyttävät tietä eteenpäin miljoonille, kymmenille miljoonille.

Näiden erinomaisten voimien turvin neuvostomaa on tähän saakka voittanut suurimmatkin vaikeudet. Tämä neuvostoihmisten valtava kyky lisätä luovaa työ- ja taistelutarmoaa selittää sen, miksi meikäläisittäin on käynyt täysin mahdolliseksi se mikä oli mahdotonta porvarilliseen tapaan.

III

Hitleriläisrosvot eivät tunteneet neuvostoihmisiä silloin kun lähtivät ryöstämään ja hävittämään maatamme. He luottivat panssari- ja lentoaseittensa ylivoimaan sekä petollisen hyökkäyksensä yllätyksellisyyden tarjoamiin etuisuuksiin. Menettyään nyt miljoonia sotamiehiä ja upseereja kaatuneina suurta verenhukkaa kärsinyt Saksan armeija näkee, ettei se ole saavuttanut mitään ratkaisevaa menestystä ja että pahin on sillä vielä edessä.

Monet ihmiset meille ystävällismielisissä demokraattisissa maissa kummastelevat tunnustaen avoimesti, etteivät he osanneet kuvitellakaan neuvostokansalla olevan näin valtavan suurta vastustusvoimaa. Näkiväthän he vuonna 1940 sellaisen suurvallan kuin Ranskan kukistuvan kolmesakymmenessä seitsemässä päivässä.

Se joka vähänkin tuntee neuvostoihmisiä, oli ja on täysin varma neuvostokansan lopullisesta voitosta sodassa saksalaisia anastajia vastaan.

Isänmaalliseen sotaan osallistuu meillä muodossa tai toisessa koko kansa, koko monimiljoonainen neuvostokansojen perhe. Rintamalla taistelevat samat työläiset ja talonpojat, jotka ovat ennenkin puolueen johdolla suorittaneet työ- ja taistelu-uljuuden ihmetekoja suuria historiallisia tehtäviä suorittaessaan. Samoin taistelevat tietysti stahanovilaisemme, kuka rintamalla, kuka tehtaassa koneiden ääressä, mutta aina tuoden ilmi ihailtavia ominaisuuksiaan.

Onko sattuma, että Stalingradin puolustajat osoittavat taistelussaan ennen näkemätöntä lujuuutta? Ei, se ei ole sattuma. Ensiksikin Stalingrad tärkeänä sosialistisen teollisuuden keskuksena on erityisen kallis koko neuvostokansalle. Kaikki Stalingradin rintamalla olevat Punaisen Armeijan joukko-osastot puolustavat sitä kuin omaa veljeään. Toiseksi Stalingradin puolustajien riveissä taistelee myös työläisiä, jotka ovat olleet rakentamassa tuota kaupunkia, jotka rakensivat ennätysmäisen lyhyessä ajassa sen suuret nykyaikaiset tehtaot, mm. jättiläismäisen traktori-tehtaan, ja ovat näissä tehtaissa kilvoitelleet parhaista tuotantosaavutuksista.

Luin hiljattain lehdistä kuvauksia Stalingradin laitamilla riehuvien taistelujen sankarillisista episodeista, mm. saksalaisen panssarivaunun ja Punaisen Armeijan sotilaan, panssarintorjuntamiehen kaksintaistelusta. Tuo sotilas on stalingradilainen työmies. Hän tuhosi sitkeässä kaksinkamppailussa saksalaisen panssarivaunun. Kun häneltä kysyttiin taistelun jälkeen, mitä hän oli ajatellut vihollisvaunun lähestyessä melkein käden ulottuville, mies sanoi ajatelleensa sillä hetkellä: »Ethän sinä voi olla minua vahvempi!» Neuvostosotilas osoittautui vahvemmaksi.

Sodan kulku on osoittanut, että monet Punaisen Armeijan sotilaat ovat todellakin vahvempia kuin saksalaiset panssarivaunut. Moskovan, Leningradin, Sevastopolin, Stalingradin puolustajat sekä lukuisat muut, heidän joukossaan myös uljaat partisaanimme, ovat jo kirjoittaneet Suuren isänmaallisen sodan historiaan mitä suurimmasta sankaruudesta kertovia sivuja.

Tämä ei kuitenkaan merkitse, että me saisimme hetkeksikään unohtaa sodan suunnattomat vaikeudet, joita

emme ole vielä voittaneet. Riehaantuneet saksalaiset sotalaumat apureineen rynnistävät yhä vielä eteenpäin. Kuolemanvaara on vielä uhkaamassa, pyhä neuvostomaa ei vielä ole puhdistettu saksalais-fasistisista roistoista.

Joukkojemme miehuullisuus on epäilemättä kasvanut suuresti tämän sodan aikana. Mutta Punaisen Armeijan kaikkien joukko-osastojen täytyy osoittaa korkeinta miehuullisuutta, taistelukuntoa ja uhrimieltä.

Joukkomme ovat 16 kuukauden kuluessa hankkineet paljon nykyaikaisen sodankäynnin kokemusta. Sotilaamme ja päällikkökuntamme työskentelevät sotataitonsa kehittämiseksi. Ovatko he jo tehneet kyllin paljon tässä mielessä? Eivät ole. He voivat ja heidän täytyy tehdä enemmän.

Työinnostus kotirintamalla teollisuuslaitoksissamme, kollektiivitalouksissa ja neuvostotiloilla on jo tuottanut sotakuukausina runsaita tuloksia. Sosialistinen kilpailu on täydessä vauhdissa. Neuvostosivistyneistö osallistuu aktiivisesti tähän työhön, mutta voidaan ja pitää saada aikaan vielä enemmän.

Emmekö me neuvostoihmiset, jotka olemme oikeutusti ylpeitä suurista saavutuksistamme, todellakaan voi vielä kaksinkertaistaa, kolminkertaistaa koko kansakuntamme tarmoa ja taitoa?

Elähdyttäähän meitä rakkaus neuvostosynnyinmaahan, paisuuhan sydämässämme päivä päivältä viha hitleriläisiä, valkosuomalaisia ja muita fasistianastajia kohtaan. Ei kuitenkaan riitä, että vihataan väkivallantekijöitä, lastenmurhaajia ja heidän kynsiinsä joutuneiden aseettomien neuvostoihmisten piinaajia. On tuhottava hitleriläisroistoja ja heidän kanssarikollisiaan. Sitä varten on työskenneltävä paljon tarmokkaammin rintaman hyväksi.

Se on ehdoton velvollisuutemme.

Neuvostoisänmaamme näyttää esimerkkiä taistelussa hitlerismin ikeen alla huokaavien kansojen vapauden puolesta, se on koko edistyksellisen ihmiskunnan vapauden suojamuuri.

Valtaosa maailman kansoista on poliittisesti yhdistynyt kanssamme yhteiseen taistelurintamaan Saksan rosvomaista barbaarista imperialismia vastaan. Kansainvälinen solidaarisuus neuvostokansan kanssa ei ole koskaan aikaisemmin saanut niin laajoja mittasuhteita kuin nyt.

Elähdyttäköön tämä suuren kansamme monimiljoonaisia joukkoja äärimmäisiin sotaponnistuksiin, jotta saisimme pikemmin murskatuksi hitleriläiset ihmissyöjät, koko ihmiskunnan vannoutuneet viholliset!

Sanomalehti »Leninskoje Znamja»,
7. 11. 1942

Suomennettu tätä kokoelmaa varten